

YORICK GOLDEWIJK

Albatros

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.yorickgoldewijk.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

Volg ons op Instagram: @redactieploegsma

ISBN 978 90 216 8660 8 / NUR 284

© Tekst: Yorick Goldewijk 2025

© Omslagillustratie: Martijn van der Linden 2025

Belettering voorplat: Martijn van der Linden

Belettering achterplat: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2025

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- of datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk. Zo blijven waardevolle bossen behouden.

*When all material scatters
and ashes amplify
the only place that matters
is by your side*
(Big Thief – ‘The only place’)

I

Het einde van de wereld

1

Soms word je wakker en weet je meteen dat er iets niet goed is. Je weet niet hoe je het weet, maar je weet het, zo zeker als de zon die door je raam naar binnen schijnt. Misschien was het wel juist door die zon dat Abel het wist, die ochtend, want het licht was anders. Feller en warmer. Het was licht van later, veel later. Licht van te laat. Licht van al lang geen ochtend meer. Abel veerde omhoog, klaarwakker en alert. Hij was eraan gewend dat dagen zomaar anders konden beginnen, anders verlopen, anders eindigen. Zou dit weer zo'n dag worden?

Nu herinnerde hij het zich weer: het noorden had gedreigd met een aanslag. Misschien een luchtaanval, misschien ook wel een bom ergens in een straat. Ze zeiden nooit precies wat en waar, natuurlijk. Om hen bang te maken. Om paniek te zaaien.

'Zou het misschien weer hier in de buurt kunnen gebeuren?' had Abel aan zijn ouders gevraagd.

'Maak je maar geen zorgen,' had zijn vader gezegd. 'Zo ver komen de noorderlingen niet meer zo gemakkelijk tegenwoordig. Als er iets gebeurt, is dat waarschijnlijk veel dichterbij de rivier. Maar het is nog altijd te gevaarlijk om naar buiten te gaan.'

Dus iedereen moest binnenblijven vandaag, dat had de

burgemeester laten weten. Er was een uitgaansverbod. Er zou geen school zijn. Alweer. Maar school of niet, was het niet gek dat niemand hem even wakker had gemaakt? Abel keek op zijn wekker. Twaalf uur al. Dat was raar laat.

‘Mam?’ riep hij.

Hij schoof het gordijn opzij en keek naar buiten. Vanuit zijn zolderkamer kon hij net over de meeste omliggende huizen heen kijken. Hij wist ongeveer waar de rivier door de stad stroomde, maar de hemel daar was rustig en blauw. Geen lichtflitsen, geen rook, geen lawaai. Abel stapte uit bed, ging de trap af naar de eerste verdieping en luisterde aan het trapgat. Het was doodstil beneden.

‘Mam?’ riep hij.

Het antwoord kwam niet van beneden, maar van achter hem, uit de slaapkamer van zijn ouders.

‘Abel...?’

Het leek een beetje op zijn moeders stem, maar ze klonk vreemd, lispelend, alsof ze net van de tandarts kwam.

‘Mam...?’ Voorzichtig duwde Abel de deur van de slaapkamer open. Het was er schemerig, de lange blauwe gordijnen waren dicht en het zonlicht raakte verstrikt in de dikke stof. Maar Abel zag genoeg om te zien wat er in zijn ouders’ bed lag.

Een hert.

‘Ik voel me een beetje wazig, Abel,’ lispelde het hert, met zijn moeders stem.

Als bevroren staarde Abel naar het dierenhoofd dat boven de dekens uitstak.

‘Is dit een droom?’ fluisterde hij, eigenlijk meer tegen zichzelf. Maar het hert gaf antwoord, opnieuw met die rare tandartsstem.